

Πελοπν. (Λακων.) Τσακων. ἄνε Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. (Σητ. κ. ἄ.) Κύθηρ. ἄνι Ἡπ. Μακεδ. ἀνεῖν Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀνεῖ Θήρ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Μηχαν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς μεσν. φρ. ἄν ἔνι. Ὁμοίως ἐκ τοῦ ἄν εἶναι ὁ τύπ. ἀνεῖν. Περί τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 42 κέξ. καὶ ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 29 κέξ.

Ὑποθετικὸς σύνδεσμος, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγονται προτάσεις 1) Ὑποθετικαὶ ἔνθ' ἄν.: Ἀνὲ θέλῃς, νὰ τήνε πάρῃς Κρήτ. Ἀνὲ περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ γίνῃ αὐτόθ. Ἀνε σ' ἀρέσῃ, ἀκλούθα μου αὐτόθ. Ἀνεῖ κοιμᾶται, νὰ τὸν ξυπνήσῃς Λευκ. Ἀνεῖ μὲ νοιώσουνε, θὰ μὲ σκοτώσουνε Θήρ. Πολλάκις συνεκφέρεται μετὰ τοῦ καί: Ἀνεῖ γαί ἔρῃη Κρήτ. Ἀνὲ γαί δὲ δὸν εὔρω αὐτόθ. Ἀνεῖ καὶ πᾶς Μάν. Καρτερῶ, μὰ ἀνὲν τῶν ἐν ἔρῃη, ἐν-νὰ πάω ἐγὼ Κύπρ. Ἀνὲν καὶ θέλ' ἐκεῖνος, ἐγὼ πα θέλω Τραπ. Χαλδ. Ἀνὲν κ' εὐτιάς ἀτο, θ' ἀγαπῶ σε (ἂν τὸ κάμῃς κτλ.) αὐτόθ. Ἐφαρμάξ', ἀνὲν κὶ κρουλουγήθ' κὶ ἀρρουσιήσ' τοὺ πιδί, τί θὰ κάνουμ; Ἰμβρ. Ἡ χρῆσις καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 2510 (ἐκδ. JSchmitt) «ἂν ἔναι καὶ χολιάσῃ», Διηγ. παιδιόφρ. στ. 685 (ἐκδ. Wagner σ. 165) «κὶ ἀνὲν καὶ εὔρης καὶ νερόν» Μαχαιρ. 1,24 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ ἀνὲν καὶ ὁ ρῆγας σύρη μαρτυρίαν» κτλ. Ἐν Πόντ. τὸ ἀνὲν καὶ συνεκφέρεται μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντων. τό: Ἀνὲν καὶ τὸ λές μ' ἀτο, καὶ θὰ δίγω σε (ἂν μοῦ τὸ εἴπῃς, καὶ θὰ σοῦ δώσω) Χαλδ. Ἀνὲν καὶ τὸ θὰ πᾶς, πέ μ' ἀτο Κρώμν. Χαλδ. Ἀνὲν τσαὶ τὸ οὐ πᾶς, νὰ χτυπῶ σε (νὰ = θὰ) Ὁφ. || Ἀσμ.

Ἀνεῖ δοθάνω μὴ με κλαῖς, γιὰτ' εἴμ' ἀποθαμένος, μόνο μὲ κλαῖγε ζωδανὸ ποῦ μ' ἔρημος καὶ ξένος Κρήτ.

Γιατ' εἶσαι τὸ κεφάλι μας καὶ εἶσαι κ' ἡ τιμὴ μας κὶ ἀνὲν γαί σὲ σκοτώσουνε, χάνεται ἡ ζωὴ μας αὐτόθ.

Ἀποῦ χεὶ δὴ ἀγαπητικεῖς ἔχει χαρὰ μεγάλη, ἄνε δοῦ πάρουνε τὴ μιά, θὰ τοῦ πομείνῃ ἡ -γ-ἄλλη αὐτόθ.

Ἀνεῖ καὶ ξέρῃς γράμματα, πές μας τὴν ἀλφαβῆτα Μηχαν.

Ἀνὲν καὶ τὸ νικᾷς μ' ἐσύ, ἔπαρ' τὴν ψή μ' καὶ δέβα, κὶ ἀνὲν καὶ τὸ νικῶ σ' ἐγὼ, θὰ παίρω καὶ τὸ μαῦρο σ' (ἂν μὲ νικήσῃς ἐσύ, πᾶρε τὴν ψυχὴ μου καὶ πήγαινε, καὶ ἂν σὲ νικήσω ἐγὼ, θὰ πάρω καὶ τὸν μαῦρο σου) Χαλδ.

2) Παραχωρητικαὶ Κύθηρ. Λευκ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Παροιμ.

Γαῖδαρος εἶν' ὁ γαῖδαρος, ἀνὲ φορῇ καὶ σέλλα (ὁ εὐτελής παρὰ πᾶσαν ἐπίδειξιν παραμένει τοιοῦτος) Κρήτ.

Τὸν Ἀράπη κὶ ἄνε λούνῃς, | κρύο σίδερο παιδεύεις (ἐπὶ τῶν ἠθικῶς ἀδιορθώτων) Κύθηρ. || Ἀσμ.

Ἐμεῖς κὶ ἀνεῖ φιλειόμαστε, δὲν εἶναι ἁμαρτία

Λευκ. 3) Ἀοριστολογικαὶ Κρήτ.: Ὅσοι κὶ ἀνὲν τ' ἀκούσανε γελᾶσανε. || Ἀσμ.

Ὅσα βουνὰ κὶ ἀνεῖ διαβῶ, ὅλα τὰ παραγγέλλω.

Πβ. ἄμα Β 2, ἄμποτε 1, ἄν, ἀνίσως, ἄν-κὶ-ἄν.

ἀνενέργητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνενέργητος.

Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἐνέργειαν ληφθέντος καθαριστικοῦ φαρμακικοῦ ἢ ἐν γένει ὁ δυσκοίλιος: Εἶμαι ἀνενέργητος. Τὸ παιδί ἔμεινε ἀνενέργητο.

ἀνέννοια ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀνέννα Πόντ. (Σάντ.) ἀνέννοιας Κύπρ. ἀνέννοιας Κύπρ. ἀνέννοια Θήρ. Κάμπ. Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνέννοιας Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνέννοιος. Τὸ ἀνέννοια καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 1962 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «νὰ μὴν ἀναθιβολευτῇ καὶ ἀνέννοια νὰ πομείνῃ».

Χωρὶς φροντίδα, ἀμερίμνως ἔνθ' ἄν.: Κάθεται - τδοιμᾶται ἀνέννοια ἢ ἀνέννοιας ἢ ἀνέννοιας Κύπρ. Κοιμᾶται ἀνέννοια Θήρ. Ἀνέννοια κάθομαι καὶ πότε δὰ στέσω τὸ φαῖ μου! (δὰ = θὰ) Κρήτ. || Ἀσμ.

Μάννα, τῷ ἄν εἶσαι μάννα μου τὸ εἶντα φυλὴ λοῦσαι, ἐγὼ ἐκατακόπηκα τὸ ἐσὺν ἀνέννοιας τδοιμᾶσαι

Κύπρ.

Ἀνέννοια τρών καὶ πίνουνε κὶ ἀνέννοια ξεφαντώνουν Λεξ. Δημητρ.

Ἡ Παναγία κάετον ἀνέννοια ἔς τὸ θρονίον τῆς τοῖς προσευκῆς γιάαττε καὶ τὸ χαρτὶν ἐκράει (γιάαττε = διάβαζε, ἐκράει = ἐκράτει) Κάμπ. Συνών. ἀμέριμνα, ἄνοιαστα, ξέννοιαστα.

***ἀνεννοιάζω**, ἄνεννοιάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνέννοια.

Καθησυχάζω, ἀποκοιμίζω συνήθως διὰ βαυκαλημάτων, ἐπὶ παιδίου: Ἀ ἄνεννοιάσω τὸ παιδί καὶ ἄνὰ ἔρω (ἄ = θὰ). Σὰ ἄνεννοιάσε τὸ παιδί τὸ σκέπασε.

***ἀνέννοιασμα** τό, ἄνεννοιασμα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνεννοιάζω.

Ἀποκοίμισμα τοῦ παιδίου διὰ βαυκαλημάτων. Πβ. νανούρισμα.

ἀνέννοιος ἐπίθ. Λέρ. Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. ἀνέννοιος Λέσβ. ἀνέννοιος Κύπρ. Μεγίστ. ἀνέννοιας Κύπρ. ἀνέννοιος Θήρ. Κάμπ. Κρήτ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλᾶστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἔννοια. Τὸ ἀνέννοιος καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 811 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «κὶ ἀνέννοιος ἐκοιμούντο τὸ δεῖπνο νὰ χωνέψῃ».

1) Ὁ μὴ φροντίζων περὶ τίνος, ἀφροντὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀνέννοιος κάθεται Ρόδ. Φαίνεται πολὺ ἀνέννοιος γι' αὐτὴν τὴν γουλιαν - γὰ παντρεῖαν Κύπρ. Ἀνέννοιος εἶναι καὶ πρέπει πῶς δὲν ἔμαθε πῶς ἐπόθανε τὸ παιδί δον Κρήτ. Ἀνέννοιος κοιμᾶται αὐτόθ. Ἦρθε τὸ πρᾶμα ξαφνικὰ κ' ἦσαν ὅλοι ἀνέννοιο αὐτόθ. Ὁ δεῖνα ἔν' ἀνέννοιας, τρώει τῶν πίνει Κύπρ. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἄνοιαστος, ξέννοιαστος. 2) Ὁ μὴ ὑποψιαζόμενός τι, ἀνύποπτος Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐκεῖ ποῦ ἀνέννοιος πήγαινε τὸν χτυπήσανε ἀποπίσω Λεξ. Δημητρ. Ἀνέννοιο τὸν εὗρηκε καὶ γὰ ἄκρινά τὸν ἐσκότωσε Κρήτ. Ἀντίθ. ἀνέμπιστος.

ἀνεντήρητα ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντήρητα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Κάμπ. ἀδήρητα Κρήτ. (Σητ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνεντήρητος. Τὸ ἀντήρητα καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 1458 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «μ' ἀπ' ὅλους ἔνα στρατηγὸ ἔχεις τιμῆς μεγάλῃς | καὶ ἀντήρητα τοῦτον μορεῖς ἔς τὸν πόλεμον νὰ βάλλῃς» καὶ ἐν Ζήν. στ. 38 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 4) «ποῦ ἡμπαινες ἀντήρητα εἰς τῶν Τουρκῶν τὰ τόξα».

Χωρὶς φόβον, ἀδιστακτικῶς ἀφόβως ἔνθ' ἄν.: Γιάντα ντρέπεσαι; τραῦα ἀντήρητα Αὐλωνάρι. Πέρνα ἀδήρητα καὶ μὴ φοβᾶσαι Σητ. Ἀδήρητι μίλειε αὐτόθ. Ἀδήρητα νὰ δαίνης ἔς τὸ σπίτι μας - νὰ πηαῖνῃς ἔς τὸ δρόμο σου Κρήτ. Συνών. ἀφοβα.

ἀνεντήρητος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀνεδήρητος Κρήτ. ἀδήρητος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έντηρητος <έν-τηρῶ.

Ὁ μὴ φοβούμενος, ἄτρομος. Συνών. ἀδείλιαστος, ἀτρόμαχτος, ἀτρόμητος, ἄφοβος.

*άνεντρανήτος ἐπίθ. ἀντρέαντος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έντρανητος <έν-τρανώ, δι' ὃ ἰδ. έντρανίζω.

1) Ὁ μὴ φαινόμενος, ἀθέατος: Ἐκεῖνος ἀντρέαντος ἐν', κάμμιαν κ' ἐλέπ'ς ἄτον (δὲν τὸν βλέπεις ποτέ). 2) Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ὁ μὴ τυγχάνων περιποιήσεως.

άνεντρανίζω Ζάκ. Κάσ. Νίσυρ. Τῆλ. ἀνεδρανίζω Ἄνδρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεδρανίζω Κάρπ. Τῆλ. ἀνεδραλίζω Θήρ. Χίος ἀναντρανίζω Αἰγιν. Μῆλ. Ρόδ. — Λεξ. Περίδ. ἀναδρανίζω Κρήτ. Κύθηρ. ἀναδρανίζων Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. ἀναδρανίζω Ἀμοργ. Νίσυρ. ἀναδραλίζω Θήρ. ἔντρανίζω Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς ἔντρανίζω Κάλυμν. Κρήτ. ἔντραρίζω Νίσυρ.

Τὸ μεσν. ἀνεντρανίζω. Πβ. καὶ Κορ. *Ατ. 1,112. Καὶ ὁ τύπ. ἀναντρανίζω μεσν. Πβ. Ἰμπέρ. καὶ Μαργαρ. στ. 816 (ἐκδ. ELegrand Biblioth. 1,312) «ἕνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ αὐτὸν ἀναντρανίζει». Καὶ ὁ τύπ. ἀνεδρα-νίζω παλαιὸς ὡς μαρτυρεῖ τὸ μεσν. ἀνεδρανίζω. Πβ. Καλλίμαχ. καὶ Χρυσορρ. στ. 817 (ἐκδ. SLambros σ. 35) «ἀν μόνον ἀνεδρανίσεις, τὸ πρόσωπον ἂν εἶδες».

1) Σηκώνω ἐπάνω, ἀνυψώνω, μετ' ἀντικ. τοῦ οὐσ. μάτια ἢ κεφάλι εἶτε καὶ ἄνευ αὐτῶν, ἀλλ' ἐννοουμένων ἐνθ' ἂν.: Ἀναδρανίζω τὰ μάθια Κρήτ. Ἀπὸν τὴν ἐδρασί-δον δὲν ἀναδρανίζει μάθια νὰ δῇ ἄνθρωπο αὐτόθ. Εἶναι φρό-νιμη κωπέλλα ποῦ μάθια δὲν ἀναδρανίζει νὰ δῇ κἀνένα αὐτόθ. Ἀνεδράνισε τὸ κεφάλι σου μιὰ ὀλγά, μόνο ὅλη μέρα κάθεσαι σκυφτός (μιὰ ὀλγά = μιὰ γουλεῖα, ὀλίγον τι) αὐτόθ. Δὲν ἀνεδρανίζει καθόλου ἀπὸ τὸ γαημό τζη αὐτόθ. Μῆς ἔντρανίζει τα τὰ μάτζα της Κάλυμν. Ἀνεντράρισε νὰ δῇ Νίσυρ. || Φρ. Δὲν ἀναδρανίζει ἀπὸ τὴ δουλειὰ (ἐργάζεται ἀδιακόπως) Κρήτ. Ἐνεδράνισε μιὰ ὀλγά (ἐπῆρε θάρρος) αὐτόθ. Ἀναδράνισε ὁ ἀρρωστάρης (συνῆλθεν ὀλίγον ἐκ τῆς νόσου, ἐκαλυτέρευσε) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὰ μάθια σου τὰ ἐρωτικά ὅδε τ' ἀνεδρανίζης, δάκρυα κὶ ἀναστεναγμούς τὰ στήθη μου γεμίζεις Κρήτ.

Σαράντα σίκλια ἀνέσυρε χωρὶς ν' ἀνεντρανίσῃ καὶ 'ς τὰ σαράντα τέσσερα τὴν βλέπω καὶ δακρύζει Κάσ.

'Σ τῇ μαυρομιᾶτας τὸ στενὸ λέει μ' ν' ἀνεδρανίσω, ἀνεδρανίζω καὶ θωρῶ μιὰν καστανομαλλοῦσα Ἀπύρανθ.

Σαράντα σίκλους ἔσυρεν ὥστε ν' ἀνεδρανίσῃ κὶ ἀπῆτις ἀνεδράνισε 'ς τὰ δάκρυα λουσιμένη Κάρπ.

Ἠγύρισα νὰ τὸνε δῶ τὸν ἀγαπῶ 'ς τὰ μάθια κ' ἐκεῖνος τ' ἀνεδράλισε καὶ μ' ἔκαμε κοιμάθια Θήρ.

Ἀπῆς κὶ ἂν ἤβγες κ' ἤφνες πὸ τοῦ γιγαλοῦ τὴν ἄκριαν, δὲν ἐνεντράρισα νὰ δῶ τὸν ἥλιον δίχως δάκρυα Νίσυρ.

Σαράντα σίκλες ἔνσυρε καὶ δὲν ἀνεδραλίζει καὶ 'ς τοῖς σαράντα τέσσερες τὰ μάτια της σκουπίζει Χίος. β) Διευθύνω πρὸς τι σημεῖον, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν Κρήτ.: Ἄσμ.

Τὰ μάθια μ' ἀναδράνισα κάτω 'ς τὸ ἀνύδρους κάδους. 2) Προσβλέπω τινά, βλέπω Θήρ. Κάλυμν. Τῆλ. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ.: Ἄσμ.

Ὡχου, τὰ μάτια σου τὰ θυῶ όταν θ' ἀνεντρανίσου, θαρῶ καὶ μοῦ χαρίζουνε τ' ἄνθη τοῦ παραδείσου Τῆλ.

Περιορισμένο μ' ἔχουσι νὰ μὴ σ' ἀνεντρανίσω μὴ 'ς τὰ μάτια νὰ σὲ δῶ μὴ νὰ σοῦ μιλήσω Κάσ.

Διορισμὸ μοῦ βάλανε νὰ μὴ σ' ἀναδραλίζω Θήρ. Συνών. κοιτάζω.

Πβ. ἀνατρανίζω.

άνεντράνισι ἢ, Λεξ. Δημητρ. ἀνεδράνισι Κρήτ. ἀναδράνισι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω.

1) Τὸ νὰ βλέπῃ τις. Συνών. ἀνεντράνισμα.

2) Ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις (ὅταν περιφέρῃ τις τὰ βλέμματα πέριξ καὶ βλέπῃ ἐλευθέρως ὅπως θέλει, σημαίνει ὅτι δὲν ἐργάζεται, πβ. καὶ τὴν ἀνωτέρω φρ. δὲν ἀναδρανίζει ἀπὸ τὴν δουλειὰ) Κρήτ.: Δὲ μ' ἀφίνουν τὰ βάσανα νὰ δῶ ἀναδράνισι.

άνεντράνισμα τό, Λεξ. Πρω. ἀνεδράνισμα Κρήτ. ἀναδράνισμα Κρήτ. Κύθηρ. ἔντρανισμα Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 1911 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ μ' ἕνα ἀνεντράνισμα σὺν παραπονεμένο».

Τὸ νὰ ἀνεντρανίσῃ τις, νὰ βλέπῃ, βλέμμα ἐνθ' ἂν.: Ἄσμ.

Πάψε τ' ἀνεδρανίσματα, τὸ κύνισμα ποῦ κάνεις, μ' ἕνα μαχαίρι δίστομο μέσ' 'ς τὴ γαρδιά μου βάνεις Κρήτ.

Εἰς τ' ἀναδράνισμά μου θωρῶ μιὰ γωπελλιά κ' ἔκανε τὸ σταυρὸ τζη κ' ἔλαβ' ἢ -ῖ- ἐκκλησιὰ αὐτόθ.

Ἐχει τοῦ κίτρου μυρωδιά, τῆς ἀροδάφνης κάλλη κ' ἔχει καὶ τὸ ἔντρανισμα τ' αἰ-Γεωργίου τὸ πνέμα Νίσυρ. Συνών. ἀνεντράνισι. Πβ. ἀνατράνισμα.

***άνεντρανιστάδα** ἢ, ἀνεδρανιστάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνεντρανιστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ εὐθυτενές: Ἄσμ.

Τὸ κυπαρίσσι τὸ λιγνὸ ἀπού 'ναι 'ς τὴ δεδιάδα, ποῦ μονιάζει τῇ ἀγάπῃ μου 'ς τὴν ἀνεδρανιστάδα.

***άνεντρανιστικά** ἢ, ἀνεδρανιστικά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνεντρανιστικός.

1) Μὲ ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν, θαυαλέως: Ἀνεδρανιστικά προπατεῖ. 2) Ζωηρῶς: Βοήθα λιγάκι ἀνεδρανιστικά.

***άνεντρανιστικός** ἐπίθ. ἀνεδρανιστικός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω.

Ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, θαυαλέος.

άνεντρανιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεδρανιστός Κρήτ. ἔντρανιστός Κάρπ. Νίσυρ. Τῆλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω.

1) Ὁ προσβλέπων ζωηρῶς, ἐπὶ ὀφθαλμῶν Κάρπ. Νίσυρ. Τῆλ.: Ἄσμ.

Μάτια γλυκά, ἔντρανιστὰ καὶ σιγανὰ 'ς τὸ γνέμα, ποῦ παίρνουν ἀπεπάνω μου ζωὴ, ψυχὴ καὶ πνέμα Κάρπ. 2) Εὐθυτενὴς καὶ ὑψηλὸς Κρήτ.: Ἀνεδρανιστός ἄδρας. Ἐχει ἀνεδρανιστὸ κορμί.

άνεντροπιὰ ἢ, ἀνεντροπία Πόντ. (Χαλδ.) ἀνε-τροπιὰ Ἡπ. ἀνιντροπιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέντροπος.

Ἀναίδεια, ἀναισχυντία ἐνθ' ἂν.: Θάμαξι μὲ τ'ν ἀνιν-

